

Sygnatura akt: V GC 1111/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 01 lipca 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2019r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko: (...)

o zapłatę

1. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w dniu 05 lutego 2018r. w sprawie sygn. akt V GNc 314/18 w całości,
2. oddala wniosek pozwanego (...) o rozłożenie zasądzonej należności na raty,
3. zasądza od pozwanego (...) na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1111/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 stycznia 2018 r. (data wpływu) wniesionym do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydziału Gospodarczego powód (...) S.A. z siedzibą w W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie w postępowaniu nakazowym od pozwanego (...) sumy 28.544,65 zł, na którą składały się: kwota 26.495,35 zł stanowiąca niespłacony kapitał kredytu wynikający z umowy nr (...) \ (...), kwota 770,61 zł stanowiąca odsetki umowne za okres od dnia 22 listopada 2013 r. do dnia 11 października 2017 r. w wysokości stopy procentowej określonej w zawartej przez strony umowie kredytu, kwota 1.040,59 zł stanowiąca opłaty i prowizje bankowe oraz kwota 238,10 zł stanowiąca odsetki umowne za opóźnienie naliczone za okres od dnia 22 listopada 2013 r. do dnia 05 grudnia 2017 r. w wysokości stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, wraz z dalszymi odsetkami umownymi za opóźnienie naliczonymi od zaległego kapitału w kwocie 26.495,35 zł od dnia 06 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty w wysokości stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w dniu 21 listopada 2013 r. strony, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, zawarły umowę kredytu nr (...) \ (...). Oprocentowanie na dzień zawarcia umowy wynosiło 14%. Powód wskazał, że pismem z dnia 25 sierpnia 2017 r. wypowiedział

pozwanemu umowę i wezwał go do spłaty zadłużenia. Jednakże do dnia wytoczenia powództwa pozwany nie uregulował żądanej należności.

W dniu 05 lutego 2018 r. w sprawie sygn. akt V GNC 314/18 Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym uwzględnił roszczenie powoda.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany i w dniu 22 lutego 2018 r. (data wpływu) złożył zarzuty od powyższego nakazu (nazwane przez niego sprzeciwem), zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, a także o przekazanie sprawy Sądowi właściwemu dla jego miejsca zamieszkania.

W uzasadnieniu zarzutów wskazał, że regularnie dokonuje wpłat na konto powoda, a ostatnie raty zostały przekazane po wypowiedzeniu umowy. Podniósł, że dokumenty załączone do pozwu w żaden sposób nie odzwierciedlają spłaty kredytu, zaś brak historii spłaty zadłużenia uniemożliwia przeprowadzenie analizy finansowo-księgowej dokumentów, co czyni powództwo bezzasadnym.

W odpowiedzi na zarzuty (nazwane odpowiedzią na sprzeciw) z dnia 21 maja 2019 r. (data wpływu) strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w sprawie.

W toku procesu pozwany ustanowił profesjonalnego pełnomocnika w sprawie.

Na rozprawie w dniu 06 grudnia 2018 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o jej odroczenie celem umożliwienia stronom wypracowania warunków ugody. W tym celu ponownie została odroczone rozprawa w dniu 18 kwietnia 2019 r. Do zawarcia ugody nie doszło.

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2019 r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o przekazanie sprawy sądowi właściwemu z uwagi na jego miejsce zamieszkania, albowiem pozwany zamieszkuje w miejscowości J., gm. K., powiat O., zatem w obszarze właściwości tut. Sądu.

Na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 r. pełnomocnik pozwanego złożył wniosek o rozłożenie dochodzonej należności na raty. Pełnomocnik powoda nie wyraził na to zgody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. jest wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego po numerem (...) i jest następcą prawnym (...) S.A. z siedzibą w W.. Pozwany M. G. (2) prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) w miejscowości J. w oparciu o wpis do (...).

(okoliczność bezsporna).

W dniu 21 listopada 2013 r. strony zawarły umowę o kredyt ekspresowy nr (...) \ (...) na kwotę 78.227,73 zł. Roczna stopa oprocentowania była stała i wynosiła 14%. Spłata kredytu miała nastąpić w 60 ratach miesięcznych obejmujących kapitał, odsetki oraz opłatę administracyjną za prowadzenie rachunku kredytowego w 21 dniu każdego miesiąca, poczynając od dnia 21 grudnia 2013 r. Wysokość każdej raty została określona na kwotę 1.928,34 zł. Jednocześnie pozwany poddał się egzekucji do kwoty 156.455,46 zł.

Strony ustaliły, że za wykonanie czynności związanych z udzieleniem i obsługą kredytu bank pobiera prowizje i opłaty określone w umowie i Tabeli Prowizji i Opłat Bankowych. Za opóźnienie w spłacie rat kredytów powód miał prawo naliczyć odsetki karne za okres opóźnienia w spłacie każdej zaległej raty. Stopę odsetek karnych za opóźnienie określono na czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP.

Małżonka pozwanego B. G. wyraziła zgodę na zawarcie przez niego umowy kredytu.

Podpisując umowę pozwany zaakceptował warunki umowy zawarte w jej treści i oświadczył, iż przed zawarciem umowy zapoznał się i zostały mu przekazane: regulamin, tabela prowizji i opłat bankowych oraz tabela oprocentowania środków.

(dowód: umowa kredytu k. 12-14, załącznik nr 1 do umowy k. 14v, regulamin kredytowania k. 15-16, tabela oprocentowania k. 17, tabela prowizji i opłat k. 18-19).

Bezpośredni rachunek techniczny przypisany do umowy kredytowej nr (...) \ (...) jest inny, niż rachunek wskazany do spłaty kredytu, gdyż bank dokonuje przeksięgowania na rachunek techniczny ze środków wpłaconych przez kredytobiorcę na rachunek bieżący.

(okoliczność bezsporna).

Pozwany nie dotrzymywał terminów płatności ustalonych w umowie.

Ostatnie dokonane przez wpłaty miały miejsce w lipcu i wrześniu 2017 r. Dnia 18 lipca 2017 r. powód zaksięgował wpłatę w kwocie 2.500,00 zł, zaś w dniu 26 września 2017 r. w wysokości 1.800,00 zł. Tym samym kwota zaległego kapitału wynosi 26.495,35 zł.

Na kwotę prowizji i opłat składają się: opłata za wypowiedzenie umowy w wysokości 540,59 zł, opłata za drugi i trzeci monit w wysokości po 50,00 zł oraz cztery opłaty za administrowanie rachunkiem w wysokości po 100,00 zł.

(dowód: tabela prowizji i opłat k. 18-19, historia odsetek k. 58-63, wyciąg z konta k. 64-71, zestawienie należności i spłat kredytu k.72-83, raport dekretów k. 84-89, historia rachunku k. 91-110).

Pismem z dnia 25 sierpnia 2017 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu ze skutkiem na dzień 11 października 2017 r. i wezwał go do spłaty zadłużenia w wysokości 29.025,79 zł w terminie 30 dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem podjęcia kroków prawnych. Pozwany odebrał wezwanie w dniu 31 sierpnia 2017 r.

(dowód: wypowiedzenie k. 20, potwierdzenie odbioru przesyłki pocztowej k. 21).

W dniu 05 grudnia 2017 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdził, że na dzień 11 października 2017 r. figuruje w nich wymagalne zadłużenie pozwanego na łączną kwotę 28.544,65 zł, w tym: kwota 26.495,35 zł stanowiąca niespłacony kapitał, kwota 770,61 zł stanowiąca niespłacone odsetki umowne naliczone za okres od dnia 22 listopada 2013 r. do dnia 11 października 2017 r., kwota 1.040,59 zł stanowiąca opłaty i prowizje bankowe oraz kwota 238,10 zł stanowiąca odsetki umowne za opóźnienie naliczone za okres od dnia 22 listopada 2013 r. do dnia 05 grudnia 2017 r. oraz dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od należności głównej, tj. kwoty 26.495,35 zł od dnia 11 listopada 2017 r. do dnia zapłaty, wynoszącymi na dzień wystawienia tytułu 14%. Wyciąg sporządziła osoba do tego umocowana.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 22, 90, pełnomocnictwo k. 23).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dokumenty przedłożone przez powoda do akt sprawy. Wiarygodność i rzetelność sporządzenia tych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu, nie były też kwestionowane przez pozwanego.

Pozwany wezwany do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z jego przesłuchania skutków z art. 6 kc nie stawił się na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 r. Pełnomocnik pozwanego wniósł o usprawiedliwienie jego nieobecności i przedłożył zwolnienie lekarskie na druku (...). Jednakże wraz z wezwaniem na pierwszy termin rozprawy pozwany otrzymał pouczenie, iż usprawiedliwienie nieobecności z powodu choroby wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego

niemożność stawienia się na wezwanie Sądu wystawionego przez lekarza sądowego. Dlatego też Sąd uznał nieobecność pozwanego na rozprawie za nieusprawiedliwioną i pominął dowód z jego przesłuchania.

Nadto, na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 r. pełnomocnik pozwanego cofnął wniosek o przesłuchanie B. G. w charakterze świadka, dlatego też dowód nie został przeprowadzony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe poprzez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast w myśl ust. 2 powołanej regulacji umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: 1) strony umowy; 2) kwotę i walutę kredytu; 3) cel, na który kredyt został udzielony; 4) zasady i termin spłaty kredytu; 4a) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu; 5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany; 6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu; 7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu; 8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych; 9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje; 10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Pozwany w zarzutach nie negował faktu zawarcia z powodem umowy kredytu ani jej treści zakwestionował roszczenie co do wysokości.

Zgodnie z wynikającą z art. 6 kc regułą rozłożenia ciężaru dowodu powód powinien udowodnić okoliczności tworzące prawo. W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa więc ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. SN w orzeczeniu

z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69), a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wniosek o oddalenie powództwa (por. SN w orzeczeniu

z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82). Strona, która powołuje się na nieistnienie określonego faktu powinna również udowodnić swoje twierdzenie, zgłaszając dowody dla wykazania faktów przeciwnych. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania Sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok SN z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 239/07).

W myśl art. 232 kpc zd. 1 strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, iż rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 kc) (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, Legalis z glosą

A. Zielińskiego). Zaś zgodnie z treścią art. 233§1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Na poparcie swojego stanowiska powód przedłożył podpisaną przez pozwanego umowę kredytu wraz z załącznikami, historię odsetek, wyciąg z konta, zestawienie należności i spłat kredytu, raport dekretów, historię rachunku

bankowego pozwanego, wyciąg z ksiąg banku, wypowiedzenie umowy kredytu wraz z wezwaniem do zapłaty oraz dowód jego doręczenia pozwanemu (dorosłemu domownikowi).

W myśl przytoczonych przepisów, w następstwie twierdzeń i dowodów złożonych przez powoda, to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających brak istnienia wymagalnego roszczenia objętego pozwem. Zaniechanie możliwości obrony poprzez wskazywanie dowodów mających służyć uwolnieniu się od odpowiedzialności działa na niekorzyść pozwanego. W realiach przedmiotowej sprawy podkreślić należy, iż

w toku procesu pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie podjął żadnej aktywności w formie wniosków dowodowych (cofnął wniosek o przesłuchanie świadka B. G.) celem podważenia roszczenia powoda, ograniczając się do zaprzeczenia zasadności jego twierdzeń. Nie stawiał się również na terminie rozprawy wyznaczonym celem jego przesłuchania i nie usprawiedliwił należycie swojej nieobecności. Pozwany zaś, zaprzeczając faktom przytoczonym w pozwie przez powoda, winien swoje twierdzenia udowodnić. Proste zaprzeczenie pozwanego nie rodzi „obowiązku” dowodowego.

W procesie związanym z wykonaniem umowy kredytu powód był zatem zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę kredytu spełniającą wymogi określone w Prawie bankowym a także, że oddał do dyspozycji pozwanego na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel. Ponownie należy podkreślić, iż w toku procesu pozwany nie kwestionował, że zawarł umowę kredytu z powodem ani też jej treści. Nie podniósł również, by powód nie oddał mu do dyspozycji mu kwoty wynikającej z umowy. Nadto, na powyższą okoliczność powód przedłożył podpisaną przez pozwanego umowę, z której bezpośrednio wynikają prawa i obowiązki stron. W umowie i załączonych do niej regulaminach i tabelach opłat wprost wyartykułowano koszty przedmiotowego kredytu, tj. odsetki, opłatę przygotowawczą i opłatę administracyjną oraz koszty związane z niespłacaniem rat w terminie. Pozwany zapoznał się z treścią umowy i podpisał ją, akceptując zawarte w niej warunki.

Podkreślić przy tym należy, iż w toku procesu pozwany zabiegał o zawarcie ugody z powodem, złożył również wniosek o rozłożenie dochodzonej należności na raty. Sąd uznał, iż jego zachowanie stanowiło tzw. uznanie niewłaściwe powództwa, które zachodzi w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też innego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że uważa on roszczenie za istniejące (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 22 marca 1991 r., I ACr 60/91, OSP 1991/11/282). Może to być spłata części długu lub jego odsetek, prośby o odroczenie terminu zapłaty, prośby o rozłożenie długu na raty, prośby o umorzenie części lub całości zadłużenia. Dla skuteczności uznania nie jest wymagana żadna szczególna forma (por. A. Szpunar, Wpływ uznania roszczenia na bieg przedawnienia, NP 1973, nr 7-8, s. 1004). Czynność taka stanowi oświadczenie wiedzy i jest oświadczeniem nieodwołalnym.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd uznał powództwo za uzasadnione w całości.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481§1 kc.

Powód zażądał także, zgodnie z art. 482§1 kc, odsetek od zaległych odsetek, naliczonych od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zaś w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy roszczenie to również podlegało uwzględnieniu zgodnie z pozwem.

Na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 r. pełnomocnik pozwanego złożył wniosek o rozłożenie dochodzonej należności na raty.

Zgodnie z treścią art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Uprawnienie to przysługuje Sądowi w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny lub zdrowotny jednorazowe spełnienie świadczenie przez pozwanego byłoby dla niego niemożliwe do wykonania lub bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego

bliskich na niepowetowaną szkodę. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika. Zasądzając świadczenie, Sąd może więc w uzasadnionych przypadkach rozłożyć je na raty, określając dokładnie ich wysokość i czas zapłaty.

Na podstawie art. 320 kpc Sąd nie może modyfikować samego rozstrzygnięcia wynikającego z dokonanych przez siebie ustaleń faktycznych i prawidłowej subsumcji prawnej, lecz może jedynie dostosować treść sentencji orzeczenia do trudności ekonomicznych i finansowych występujących po stronie pozwanego (por. Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Część pierwsza, Postępowanie rozpoznawcze, tom 1 pod red. T. Erecińskiego, WP Lewis Nexis, Warszawa 2012, wydanie 4 zmienione, s. 609).

Pozwany nie wykazał, aby konieczność jednorazowego spłacenia należności dochodzonej pozwem spowodowała powstanie u niego trudności ekonomicznych. Nie przedłożył na tą okoliczność żadnych dokumentów. Sam zaś nie stawiał się na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 r. Dlatego też Sąd nie uwzględnił jego wniosku o rozłożenie dochodzonej należności na raty.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku i utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 05 lutego 2018 r. przez Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie V GNC 314/18 oraz oddalił wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonej należności na raty, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Stosownie do powołanego przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wskazana regulacja ustanawia dwie zasady rozstrzygania o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Przepisy art. 98§2 i 3 kpc statuują niezbędne koszty procesu. Stosownie do §3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa w sądzie. Jednakże pełnomocnikiem strony pozwanej był radca prawny, zatem zastosowanie obok art. 98 kpc znajduje art. 99 kpc, zgodnie z którym stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.

Na koszty procesu w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 357,00 zł obliczona zgodnie z art. 19 ust.2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), opłata sądowa od zarzutów w kwocie 1.017,00 zł obliczona zgodnie z art. 19 ust.4 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 3.600,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 ze zm.).

Pozwany przegrał proces w całości, winien więc w całości ponieść jego koszty. Z uwagi na okoliczność, iż w nakazie zapłaty zostały uwzględnione koszty zastępstwa procesowego powódki w wysokości 2.417,00 zł., Sąd w pkt 3 wyroku zasądził różnicę pomiędzy wynagrodzeniem należnym w postępowaniu nakazowym i w trybie zwykłym w kwocie 1.200,00 zł.

SSR Katarzyna Górna-Szuława